

[Undervisningsministeren]

Efter forlydender, der er tilflydt mig, skulle der være et par ansøgninger af denne art under udarbejdelse, og jeg kan da sige, at hvis de kommer frem, vil der blive set fordomsfrit på dem.

Endelig har konsulentproblemet været nævnt her et par gange i dag. Jeg skal meget gerne medgive, at der kan være behov for flere konsulenter, det gælder ikke blot for idrætsområdet, men det gælder i høj grad også for hele det idébetonede ungdomsarbejde. Svaret på dette spørgsmål er desværre – som svaret ofte er på en række i øvrigt i sig selv vigtige sager i disse år – at vi ikke har det økonomiske råderum, vi kunne ønske os. For mit vedkommende må jeg sige, at jeg ikke har haft mulighed for at tilføre flere midler til disse konti i undervisningsministeriet af den simple grund, at der ikke var nogen skuffe at tage midler af.

Jeg vil godt om konsulentproblemerne sige, at jeg står med en fornemmelse af – om den er rigtig, kan kun fremtiden vise – at hvis vi kan få hold på nogle af de uddannelsesmæssige problemer, så har vi måske tilgodeset nogle af de problemer, som konsulentproblematikken rejser i dag.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Jeg vil gerne sige tak for denne første runde af den idrætspolitiske debat. Da socialdemokratiets ordfører begyndte sin tale, sagde han, at han håbede, at debatten ville blive saglig. Den har været saglig. Da han i morges sagde den samme sætning til mig, tilføjede jeg, at jeg ville håbe, den også ville blive en lille smule morsom. Den har også været morsom – i hvert fald i visse dele mere morsom, end jeg synes vi sædvanligvis oplever debatterne her i salen. Den har i visse parter været præget af optimisme og ganske klart afspejlet, at det er et glædesskabende område, vi drøfter i dag. Jeg synes, det indtil nu har været en god debat, som har været præget af idel kappestrid på det oratoriske overdrev og derved været at ligne med den kappestrid, som finder sted på vores idrætspladser.

Lidt forbløffet har jeg nu nok været over, at der fra de forskellige ordførere ikke er kommet mere nyt frem, end tilfældet er. Jeg er lidt forbløffet over det, især i betragtning

af at flere ordførere i debatten har påstået – det er nu også sket inden denne debat i den offentlige debat, som har indledt den – at socialdemokratiet ikke skulle have nogen idrætspolitik. Når jeg sammenfatter synspunkterne under denne debat, er for mig at se – ja, tilgiv mig, at jeg siger det så ligeud – socialdemokratiet det eneste af partierne, som har en klart formuleret idrætspolitik.

Vi har haft en lidt luftig debat om forholdet mellem, hvad vi har kaldt elite og bredde. Det kan da godt være, at det er ord, som efterhånden er blevet så belastende, at vi skal ophøre med at bruge dem. Somme tider bliver jeg belært om, at eliten er de internationale stjerner, som kan tælles på mine to hænder, flere er der ikke. Så er begrebet ligesom lidt uinteressant i en almen debat som denne. Taler vi om konkurrenceidræt over for folkelig idræt, er der også noget lidt forkert i det, for der er konkurrence i den folkelige idræt også.

Men ord har vi nu engang brug for i en debat, ellers kan vi ikke debatere; og det har dog glædet mig at høre, at et meget stort antal af ordførerne har talt om nødvendigheden af og har talt om rigtigheden af, at offentlige ressourcer bliver brugt til det, man her har kaldt bredden, til det, jeg også kunne tænke mig at kalde den folkelige idræt.

Når jeg finder det så væsentligt, hænger det sammen med, at vi alle ved, at vi står i forløbet af en samfundsmæssig udvikling og forvandling i dette land, hvis erhvervsliv – som jeg aldeles ikke latterliggør eller foragter, hr. Poulsgaard – i højere og højere grad bliver industrialiseret, og hvor industrien i højere og højere grad bliver automatiseret. Alt sammen med det til følge, at menneskers fritid bliver større. Helt bortset fra det tragiske fænomen, som arbejdsløsheden er, vil mennesker stadig få mere fritid, og det vil sige, at vi må omvurdere de ting, vi bruger vores tid på. Vi må ikke længere lægge det væsentligste i menneskets opfattelse af sin egen værdi alene i vores arbejdsindsats. Vi må gøre det muligt for mennesker – og vi må gøre det muligt for os selv – at skabe en lige så væsentlig mening og en lige så dyb følelse af værdi i os selv i det, vi foretager os i vores fritid.

Her er nok idrætten det område, som flest mennesker har glæde af. Den største folkelige bevægelse har vi kaldt det her i dag. Af